

Άρετές καί πάθη

Ένα κοφτερό μαχαίρι

Έχετε πληγωθεῖ ποτέ, παιδιά, από μαχαίρι; Πονάει πολύ ἡ πληγή, εἰδικά ὅταν εἶναι βαθειά.

Πολύ περισσότερο ὅμως πονᾶμε, ὅταν μᾶς πληγώνουν μέ **ένα ἄλλο κοφτερό μαχαίρι** (δείχνουμε ἓνα μεγάλο χάρτινο μαχαίρι, βλ. ὀπικοακουστικό ὑλικό) πού λέγεται... Πῶς νά λέγεται ἄραγε τό μαχαίρι πού πληγώνει τήν καρδιά μας κατάβαθα; Θά τό δοῦμε στή σημερινή μας ἱστορία.

Ἡ ἱστορία μας

Ὁ Σωτηράκης ὁ Γραμμένος -Γραμμένος ἦταν τό ἐπίθετό του- ἦταν μαθητής τῆς Γ΄ τάξης. Ἐξυπνος, γρήγορος, ἀλλά καί μεγάλο πειραχτήρι. Ὅλοι στήν τάξη τόν φώναζαν: «Σωτήρη-πειραχτήρι». Καί ξέρετε γιατί; Ἐπειδή τοῦ ἄρρεσε νά κάνει ἀστεῖα, νά τούς πειράζει ὄλους γιά τό καθετί. Συχνά ὅμως τά πειράγματά του ἦταν κοροϊδευτικά. Καί ἐπειδή εἶχε ταλέντο καί στά ποιήματα, συνήθιζε κάθε πείραγμά του νά τό κάνει ποιηματάκι. Δέν ἄφηνε συμμαθητή ἢ συμμαθήτριά του πού νά μήν τούς πειράζει. Στή συμμαθήτριά του τήν Εἰρήνη, πού ἦταν πολύ ἀδύνατη, ἔλεγε γελώντας:

«Ειρήνη, Ειρήνη,
τρῶς σάν καναρίνι».

Τό τραγουδοῦσε μπροστά της δυό-τρεις φορές κι ὕστερα τῆς φώναζε: «Γειά σου, Ειρήνη, καναρίνι!».

Οι συμμαθητές του ἀγανακτοῦσαν μέ τά πειράγματα τοῦ Σωτηράκη. Πολλές φορές ἔκαναν παράπονα στή δασκάλα τους. Κι ἐκείνη ἄλλες τόσες φορές τόν συμβούλευε.

- Πληγώνεις τούς συμμαθητές σου, Σωτήρη, μ' αὐτές τίς κοροϊδίες, δέν τό καταλαβαίνεις;

- Δέν τούς κοροϊδεύω, κυρία, ἀπαντοῦσε τάχα ἀθῶα ἐκεῖνος. Ἔνα ἀστεῖο κάνω! Τόσο κακό εἶναι;

- **Λόγια πού πληγώνουν τούς ἄλλους δέν εἶναι ἀστεῖα**, προσπαθοῦσε νά τοῦ ἐξηγήσει ἡ δασκάλα του. Εἶναι λόγια κοροϊδευτικά. Γι' αὐτό, σέ παρακαλῶ, νά τά σταματήσεις αὐτοῦ τοῦ εἴδους τά... ποιηματάκια. Σύμφωνοι;

- Ἐντάξει, κυρία! ἀπαντοῦσε ὁ Σωτήρης.

Σύντομα ὅμως ξεχνοῦσε τήν ὑπόσχεσή του. Καί μέ τήν πρώτη εὐκαιρία ξανάρχιζε τήν... «ποίηση». Ὡσπου μιά μέρα, τήν ὥρα τῆς γυμναστικῆς, ξεπέρασε κάθε ὄριο.

Ἐπαιζαν στό γυμναστήριο ἓνα συναρπαστικό ὁμαδικό παιχνίδι. Ὅλοι ἦταν σέ ἔνταση. Ἦθελαν νά κερδίσουν. Ὁ γυμναστής ἦταν καινούργιος στό σχολεῖο τους. Δέν εἶχε ἀντιληφθεῖ ἀκόμη τήν κακή συνήθεια τοῦ Σωτηράκη. Ἐβαλε στήν ὁμάδα του τόν Μιχάλη, ἓνα παιδί πού κούτσαινε στό ἓνα πόδι καί δέν μποροῦσε νά τρέξει γρήγορα. Στό παιχνίδι κάποια στιγμή ἔχασε ἡ ὁμάδα τοῦ Σωτήρη. Ουμωμένος ἐκεῖνος ἄρχισε νά διαμαρτύρεται:

- Ὁ Μιχάλης φταίει, κύριε, πού χάσαμε. Ἄφου δέν μπορεῖ νά τρέξει!

Ὁ γυμναστής προσπάθησε νά τόν καθησυχάσει.

- **Παίζουμε γιά νά χαροῦμε κι ὄχι ὅπωςδήποτε γιά νά κερδίσουμε**, τοῦ εἶπε.

Πού νά καταλάβει όμως ο Σωτηράκης! Ό γυμναστής αναγκάστηκε νά τόν βγάλει από τό παιχνίδι. Ό Σωτήρης θυμωμένος κάθισε στίς κερκίδες καί από έκεϊ παρακολουθοῦσε τά παιδιά πού ἔπαιζαν. Γρήγορα ὅμως ἔφτιαξε κι ἕνα πειρακτικό ποιηματάκι γιά τόν Μιχάλη: *(τό λέμε μέ ρυθμό δύο φορές).*

«Ό Μιχάλης ὁ κουτσός
πού πηγαίνει πίσω-μπρός».

Στό διάλειμμα, πού ἔνωθε πάντα ἐλεύθερος νά κάνει ὅ,τι θέλει, φώναζε συνεχῶς τό κοροϊδευτικό ποιηματάκι του, ὡσπου τό ἄκουσε καί ὁ Μιχάλης. Μέχρι τότε δέν τόν εἶχε προσβάλει ποτέ ὁ Σωτήρης γιά τό πόδι του πού κούτσαινε. Ἀλλά τώρα νά τόν κοροϊδεύει τόσο ἀδιάντροπα γιά τό πρόβλημά του; Πόνεσε ἡ καρδιά τοῦ Μιχάλη, πληγώθηκε βαθιά, γέμισε μέ παράπονο. Δέν ἄντεξε! Μπήκε κλαίγοντας μέσα στήν αἴθουσα σάν χτύπησε τό κουδούνι. Ἐκεῖ τόν βρῆκε ἡ δασκάλα κατακόκκινο ἀπό τό κλάμα.

Σύντομα τά πληροφορήθηκε ὅλα. Αὐτή τή φορά ἀναγκάστηκε νά κάνει πολύ αὐστηρές παρατηρήσεις στόν Σωτηράκη. Ἐνημέρωσε τόν διευθυντή ἀλλά καί τούς γονεῖς του. «Θά διορθωθεῖ ἄραγε ποτέ αὐτό τό παιδί;», ἀναρωτήθηκε ἡ μητέρα του. «Θά μπορέσει νά καταλάβει τό λάθος του;».

Πέρασαν ἀρκετές μέρες ἀπό τό λυπηρό αὐτό γεγονός. Ἐνα Σαββατοκύριακο ὁ Σωτηράκης βρέθηκε μέ τούς γονεῖς του στό χωριό. Ἐπιτέλους θά μπορούσε πάλι νά χαρεῖ τό καινούργιο ποδήλατο πού εἶχε ἀποκτήσει τό καλοκαίρι! Ὅλο τό ἀπόγευμα ἔκανε ἀγῶνες ταχύτητας μέ τούς φίλους του. Θέλοντας νά δείξει πόσο καταπληκτικό ἦταν τό ποδήλατό του, σκέφτηκε νά κάνει μιά θεαματική επίδειξη. Ἀνέβηκε ὅσο μπορούσε ψηλότερα στό βουναλάκι κι ἄρχισε νά κατηγορίζει μέ ἀπίστευτη ταχύτητα. Φώναζε ἐνθουσιασμένος, ὡσπου ξαφνικά τό ποδήλατό του σκόνταψε σέ μιά λακκούβα καί ὁ Σωτήρης βρέθηκε κάτω, γεμάτος αἵματα.

Εἰδοποιήθηκαν οἱ γονεῖς του καί τόν μετέφεραν γρήγορα στό

νοσοκομείο. Χρειάστηκε νά κάνει ράμματα στο κεφάλι καί -τό χειρότερο γι' αὐτόν- στο μάγουλο. Καθώς ἔπεσε, ἕνα παλιοσίδηρο, πού ἦταν καταγῆς, τοῦ χάραξε βαθιά τό μάγουλό του. Ἔραφαν οἱ γιατροί τήν πληγή, ἀλλά ἕνα μεγάλο κόκκινο σημάδι θά ἔμενε πιά χαραγμένο στό πρόσωπό του. Ὁ Σωτήρης ἦταν ἀπαρηγόρητος.

Ἦρθε ἡ στιγμή νά ἐπιστρέψει στό σχολεῖο του. Ἀπό τήν προηγούμενη μέρα ἔκλαιγε συνεχῶς.

- Δέν θέλω νά πάω στό σχολεῖο! φώναζε ὁ Σωτήρης. Ὅλοι θά μέ κοροϊδεύουν γι' αὐτό τό σημάδι πού ἔχω στό μάγουλό μου!

- Δέν θά σέ κοροϊδέψει κανεῖς. Πῶς τό σκέφτηκες αὐτό; τόν ρώτησε ἡ μητέρα του.

- Θά μέ κοροϊδέψουν, σοῦ λέω! Ἀφοῦ κι ἐγώ τούς κοροΐδενα, τώρα θά μέ ἐκδικηθοῦνε.

Τά τελευταῖα του λόγια πνίγηκαν μέσα στά ἀναφιλητά του.

- Εἶδες, Σωτηράκη μου, τοῦ εἶπε χαϊδεύοντάς τον ἡ μητέρα, πόσο θά σέ πλήγωνε ἂν σέ κοροΐδευαν οἱ συμμαθητές σου; Κατάλαβες τώρα πῶς ἡ **κοροΐδία, καί μάλιστα ὅταν πρόκειται γιά σωματικό ἐλάττωμα, δέν εἶναι ἀστεῖο;** Τό εἶχε καταλάβει ὁ Σωτηράκης. Καί ὑποσχέθηκε στή μητέρα του ὅτι δέν θά κοροΐδέψει πιά κανέναν!

- Πολύ χαίρομαι, παιδί μου, πού τό κατάλαβες! τοῦ εἶπε εὐχαριστημένη ἡ μητέρα του. Τώρα πού θά ἐπιστρέψεις στήν τάξη σου, νά ζητήσεις συγγνώμη ἀπό τούς συμμαθητές σου, ἀλλά καί ἀπό τόν Θεό γιά τίς τόσες φορές πού Τόν λύπησες. Γιατί **ὅταν λυποῦμε τούς ἄλλους, νά ξέρεις, λυποῦμε τόν Θεό.** Καί νά δεῖς πού ὅλα θά πᾶνε καλά.

Ἡ μητέρα τοῦ Σωτήρη συνεννοήθηκε μέ τή δασκάλα του. Ἔτσι, ὅταν τήν ἄλλη μέρα ἐπέστρεψε ὁ μικρός στό σχολεῖο, ὅλοι τόν ὑποδέχτηκαν μέ ἀγάπη. Κανεῖς δέν τόν κοροΐδεψε γιά τό σημαδεμένο του μάγουλο.

- Κυρία, εἶπε σέ μία στιγμή ὁ Σωτηράκης. Θέλω σήμερα **νά ζητήσω συγγνώμη** ἀπό τούς συμμαθητές μου γιά ὅσες φορές τούς κο-

ρόιδεσα και τούς λύπησα. Δέν θά τό ζανακάνω, τό υπόσχομαι.

- Μπράβο, Σωτήρη! Εἶναι πολύ ώραία ἡ ἀπόφαση πού πῆρες κι εὐχόμεστε νά τήν τηρήσεις. Πιστεύουμε ὅτι θά τά καταφέρεις, ἔτσι δέν εἶναι, παιδιά;

- Ναί!!! φώναξε ὅλη ἡ τάξη μέ μιά φωνή.

Ἡ κοροϊδία πληγώνει

Πράγματι, παιδιά, ὁ Σωτηράκης κράτησε τήν υπόσχεσή του. Καί μόνο ὁμορφα λόγια ἔλεγε πιά γιά τούς συμμαθητές του. Κατάλαβε ὅτι μέχρι τότε πλήγωνε τούς ἄλλους μέ ἕνα κοφτερό μαχαίρι (τό δείχνουμε). **Ποιό ἦταν αὐτό τό μαχαίρι;... Ἡ κοροϊδία!** (γυρίζουμε τό μαχαίρι ἀπό τήν ἄλλη πλευρά· γράφει πάνω του τή λέξη «ΚΟΡΟΪΔΙΑ»). Πολύ σωστά! Δυστυχῶς ἀρκετά παιδιά, ἴσως κι ἐμεῖς, χρησιμοποιοῦμε αὐτό τό κοφτερό μαχαίρι, τήν κοροϊδία.

Συνήθως κοροϊδεύουμε κάποιον συμμαθητή μας πού δέν τόν συμπαθοῦμε, εἰδικά ὅταν μᾶς ἐνοχλεῖ ἢ ἄν ἐξαιτίας του χάσουμε στό παιχνίδι. **Τά λόγια μας τότε πληγώνουν σάν μαχαιριές, προπαντός ὅταν κοροϊδεύουμε ἕνα παιδί πού ἔχει μιά σωματική ἀναπηρία.**

Ἄς σκεφτοῦμε:

✓ Ἄν ἤμασταν ἐμεῖς στή θέση ἑνός τέτοιου παιδιοῦ, θά θέλαμε οἱ ἄλλοι νά μᾶς κοροϊδεύουν; Ὁχι βέβαια! Θά μᾶς στοίχιζε.

✓ Κι ἀκόμη, **ταιριάζει σ' ἕνα παιδί τοῦ Χριστοῦ νά κοροϊδεύει;**

Νομίζω καταλαβαίνετε πώς **μιά τέτοια συμπεριφορά δέν ἀρέσει στόν Χριστό μας**, γιατί ἡ κοροϊδία τίς πιά πολλές φορές **κρύβει μέσα της κακία**. Θυμάστε ὁ Σωτήρης; Κοροΐδεψε τόν Μιχάλη γιά νά τόν ἐκδικηθεῖ πού ἔχασαν στό παιχνίδι.

Προπαντός, παιδιά, **νά μή χρησιμοποιοῦμε λόγια κοροϊδευτικά γιά τούς μεγαλύτερους μας, τούς γονεῖς, τούς δασκάλους, τούς**

γείτονές μας κτλ. Άν λέμε γι' αυτούς, έστω και για άστεϊο, λόγια κοροϊδευτικά, σημαίνει πώς δέν έχουμε **στοιχειώδη σεβασμό**.

Προσοχή, λοιπόν, στά λόγια μας, για νά μήν πληγώνουμε κανέναν!

**ΟΧΙ στην κοροϊδία
σέ μεγάλους ή παιδιά!
Είναι κοφτερό μαχαίρι
πού πληγώνει τήν καρδιά.**

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Τό μαχαίρι τής κοροϊδίας.
2. Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος.
3. Ζωγραφιά.
4. Παιχνίδι-πάζλ: «Ένώνω ό,τι καταστρέφει ή κοροϊδία».